

Det er jo det, der er belastende for statsfinancerne, og det er det, der får mig til at sige, at regeringen selder fremgangen op, så dér har statsministeren hørt fuldstændig korrekt, ligesom det er en meget dækkende beskrivelse, der har dækning i den nye rapport, som er kommet fra de økonomiske vismænd.

Det er jo ikke bare noget, jeg sådan rejser rundt og siger, at regeringen selder fremgangen op. Jeg står her med den seneste rapport fra Det Økonomiske Råds formandskab, og hvad siger vismændene? De siger, at stramninger i 1996 og årene derefter er en forudsætning for de fremtidige stabiliseringspolitiske muligheder. De siger:

»Den annoncerede stramning af finanspolitikken i 1996 er ikke tilstrækkelig til at sikre overskud på de samlede offentlige finanser inden 1997. Hvis dette skal nås, må finanspolitikken strammes betydelig mere.«

Det er det, vismændene siger i deres nye rapport. Nu udtaler de sig jo i et økonomisk sprog, men oversat til rigtigt dansk betyder det, at regeringen har soldet fremgangen op. Og derfor siger vismændene, at man er nødt til at stramme finanspolitikken.

Så vil jeg godt tage fat i en tredje ting, som statsministeren var inde på. Statsministeren kunne ikke lide, at jeg havde kritiseret finansministerens udtalelser om velfærdssamfundet. Det var finansministeren, der havde udtalt sig om, at det var godt, at en række opgaver ikke længe var overladt til familiens forgodtbefindende. Så siger statsministeren: Hvad er det for noget? Mener Venstre virkelig, at det er en formynderstat, at vi har et velfærdssamfund, hvor forældre kan få passet deres børn, hvis de begge to er udearbejdende og har behov for at få passet dem? Men det er et lidt snedigt trick af statsministeren at lægge mig ord i munden, jeg aldrig har udtalt.

Jeg vil gerne sige, at det er Venstre opfattelse, at i et velfærdssamfund skal der være muligheder for, at forældrene kan få passet deres børn, hvis de har behov for det, så det er slet ikke det, diskussionen står om. Men det er da mageløst, at landets finansminister kan sige, at det er betænkeligt at overlade børnene til familiens forgodtbefindende. Det udtryk er jo i virkeligheden en nedvurdering af det private initiativ og det private engagement og af familiens ansvar for f.eks. børnenes opvækst.

Jeg tror altså, vi må holde fast i, at hvis vores velfærdssamfund skal have et menneskeligt

ansigt, så skal det være et velfærdssamfund, hvor også familien og den enkelte har et ansvar for at løse opgaverne. Vi kan ikke statsliggøre alle velfærdsopgaver. Det er det, jeg kalder formynderstat. Det er det, jeg kalder en formynderisk holdning. Det var derfor, jeg ikke kunne lide den tankegang, der lå bag finansministerens udtalelser, og det var derfor, jeg tog fat i dem.

Så sagde statsministeren, at der i hvert fald var én ting, han godt kunne slå fast: Han ville ikke gå med til, at man skulle holde en folkeafstemning, uden at der havde været en forudgående debat – og jeg måtte forstå: sådan som den tidligere regering havde gjort det i 1992. Det synes jeg var en mageløs udtalelse. Hvis vi nu lige tænker tilbage på foråret 1992, hvem var det så egentlig, der var anledningen til, at der ikke kom en gennemgribende offentlig debat forud for folkeafstemningen den 2. juni? Hvem var det egentlig? Hvem husker ikke, hvad der egentlig skete i foråret 1992?

Det, der jo skete midt under debatten op til folkeafstemningen, var, at der var nogle i Socialdemokratiet, der havde meget travlt med at skaffe sig af med Socialdemokratiets daværende formand. Det betød, at hele det socialdemokratiske partiapparat var optaget af intern magtkamp i stedet for at føre en offentlig debat om Danmarks fremtid i Europa. Det var jo det, der var realiteten.

Og hvis vi kigger fremad, hvem er det så, der spærrer for, at vi kan få en egentlig grundlæggende offentlig debat om Danmarks fremtid i Europa? Ja, det er jo dem, der i dag ikke vil tage klar stilling til f.eks. Danmarks medlemskab af Vestunionen og til ophævelse af de danske forbehold.

Det er rigtigt, at vi skal have en grundig offentlig debat, men forudsætningen for samtale, forudsætningen for debat, er da, at man har et standpunkt, man kan debattere. Hvis man skjuler sine egne standpunkter, så får man jo ingen dialog, så får man ingen debat, og det er det, vi kritiserer regeringen for.

Statsministeren kaldte mit indlæg eksotisk, og jeg funderede lidt over, hvad statsministeren kunne mene med det, og slog så op i fremmedordbogen, hvor der står, at eksotisk betyder hørende til varmere egne. Det stod mig ikke helt klart, hvori betydningen lå, men jeg kan sige til statsministeren, at jeg ganske rigtigt har bestræbt mig for at give mit indlæg lidt glød, lidt varmt engagement.